

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI BARTOLOMEJ

ROČNÍK XVI.

ČÍSLO 8

AUGUST 2008

**Za pápežom do Austrálie - Mládež na Velehrade - Detský tábor
Bartolomejčatá na sústreďení - 13. Duchovná obnova
Z dejín Kongregácie Dcér Božskej Lásky - Bl. Zefirín Malla**

Dnes na slovíčko s pútnikmi Jurajom a Karolom

Za pápežom do Austrálie

V dňoch 14. až 20. júla sa v austrálskom Sydney uskutočnili 23. svetové dni mládeže. Tradíciu stretnutí mladých ľudí so Svätým Otcom založil v roku 1986 pápež Ján Pavol II. a pokračuje v nej aj jeho terajší nástupca, pápež Benedikt XVI. Napriek veľkej diaľke a nemalým finančným nákladom sa na nich zúčastnilo približne 230 Slovákov. Ich duchovnými sprievodcami boli okrem mnohých kňazov aj otcovia biskupi Mons. Tomáš Galis a Mons. Milan Chautur. Zastúpenie mala aj naša farnosť - Karol Vlčko bol člen organizačného tímu a Juraj Bubnáš člen medzinárodnej liturgickej skupiny.

Ísť na Svetové dni mládeže na opačný koniec planéty chce skutočne poriadne odhodlanie a motiváciu. Čo bolo pre teba motívom, že si sa do Austrálie vydal?

Juraj: Zúčastnil som sa svetových dní v Ríme v roku 2000 a v Kolíne nad Rýnom v roku 2005. Boli to pre mňa veľké zážitky. Keď sme sa pred tromi rokmi dozvedeli, že ďalšie svetové dni budú v Austrálii, už vtedy vo mne vznikla túžba ísť tam. Keď sa objavili prvé odhady reálnych nákladov, pôsobili dosť odstrašujúco. Ale Bohu nič nie je nemožné. Keď som už vedel, že sa mi podarí zohnať dostatok finančných prostriedkov, bolo to už len o rozhodnutí, či sa na to dať alebo nie. Definitívne som sa rozhodol v januári tohto roka.

Karol: Keď v Ríme cez jubilejný rok 2000 vyhlásil Ján Pavol II., že najbližšie svetové dni budú v Toronte v roku 2002 hneď som sa nadchol a chcel tam ísť. Po prvotnom nadšení som zabudol šetriť a z cesty do Toronta nebolo nič. Podobne aj v Kolíne nad Rýnom, keď Svätý otec Benedikt XVI. oznámil, že svetové dni v roku 2008 budú v Sydney, chcel som tam ísť. Situácia by sa opakovala - nenašetril som veľa peňazí, ale zmenila sa motivácia - do Toronta ma lákal zážitok, do Sydney ma volalo srdce a výzva Benedikta XVI., aby sme sa vydali na púť ako mladí misionári a stali sa svedkami v Austrálii.

Obaja ste boli na Svetových dňoch mládeže aj v Ríme v roku 2000 aj v Kolíne nad Rýnom v roku 2005, takže môžete porovnávať. Čím boli Svetové dni v Sydney výnimočné?

J: Austrália je krajina, v ktorej je náboženstvo často skôr tradíciou ako súčasťou každodenného života ľudí. V Ríme ani v Kolíne sme nemuseli nikomu vysvetľovať, čo sú to svetové dni, prečo sme tam prišli, a podobne. Teraz bolo úplne bežné, že nás ľudia zastavovali na ulici a pýtali sa nás takéto otázky. Mnohí ani vôbec nevedeli, že má prísť pápež. Cítili sme sa teda tak trochu ako misionári, ktorí prišli vydať svedectvo o tom, že aj mladí ľudia v 21. storočí môžu žiť kresťanským životom.

K: Každé zo svetových dní boli pre mňa iné. V Ríme som bol ako pútnik, v Kolíne nad Rýnom ako dobrovoľník, v Sydney teraz ako organizátor slovenskej výpravy. Okrem inej úlohy boli pre mňa tieto Svetové dni iné napríklad v ich živosti. Ján Pavol II. a Benedikt XVI. majú rôzny spôsob. V Ríme Ján Pavol II. musel prekrikovať dav skandujúci: "John Paul two, we love you!" V Kolíne Benedikt XVI. akoby opakoval po Jánovi Pavlovi, napríklad mal kázne vo viacerých jazykoch. Tu v Sydney mal už Benedikt XVI. svoj vlastný spôsob múdreho slova a liturgickej vznešlosti. Mladí zas boli trochu tichší

a Benediktovi stačilo len začať hovoriť a hneď všetko stíchlo. Okrem toho som v Sydney oveľa viac ako predtým cítil, ako sa mesto a celá krajina premieňa prítomnosťou pútnikov. Táto zmena nebola len mediálna, v nápisoch článkov, ale hmatateľná každodenne na staniciach, vo vlakoch, v obchodoch a na uliciach.

Zažili ste SDM v rôznych štádiách vašich mládežníckych životov. Čo je zaujímavejšie: zažiť SDM ako šestnásťročný alebo ako dvadsaťštyriročný?

J: Účasť na Svetových dňoch mládeže je v prvom rade duchovná púť. Myslím si, že pred ôsmimi rokmi som si to až tak neuvedomoval. Teraz som sa snažil osobitne na to pripraviť aj po tejto stránke - najmä meditáciou nad posolstvom Svätého Otca.

K: Myslím si, že to má svoje osobité čaro v každom štádiu. Nevieť posúdiť, kedy je to zaujímavejšie, ale viem, že na SDM som stretol aj pútnikov po päťdesiatke.

Podme k púti samotnej. Ako dlho vám trvala cesta do Austrálie, čo zaujímavé ste počas nej zažili?

J: V lietadlách sme strávili približne 22 hodín, naša cesta však bola dlhšia. Leteli sme cez Ammán a Bangkok, a v týchto mestách sme sa aj zastavili. V Jordánsku to bola sedemhodinová prestávka, počas ktorej sme stihli absolvovať prehliadku hlavného mesta a nahliadnuť tak trochu do arabskej kultúry Blízkeho východu. V Thajsku

sme strávili dva dni. Videli sme budhistické chrámy, plavili sme sa loďou po „Rieke kráľov“, jedli tradičné thajské jedlá...

K: V Ammane sa aj nám mimo plánu podarilo vybaviť zadarmo víza do Jordánska a tak sme zobrali taxík a šofér nás 4 hodiny vozil a robil nám prehliadku. Zobral nás do troch mešít a mohli sme vstúpiť aj do modlitebne. Pozval nás na kávu. Najkrajší moment bol, keď nás vyviezol na plošinu nad mestom, z mešít sa rozliehalo muzeino voľanie a dookola bolo ticho a pod nami v nočnom osvetlení zahalené mesto.

Svetovým dňom mládeže už tradične predchádzali tzv. Dni prijatia v diecézach. Kde boli pred SDM Slováci, aký tam bol program?

J: Dni prijatia sme strávili v Melbourne, vo farnosti Yarraville, kde pôsobí slovenský kňaz Peter Vojtko. Žije tam aj veľa austrálskych Slovákov. Zabezpečili nám ubytovanie na cirkevnej škole a umožnili nám prísť

o niekoľko dní skôr pred oficiálnym začiatkom dní v diecézach, takže sme mali viac času na spoznávanie mesta Melbourne. Celkovo sme tam strávili dva týždne. Chodili sme do múzeí, galérií, parkov, mali sme niekoľko výletov do prírody.

K: Program bol veľmi pestrý, ja by som chcel spomenúť návštevu cisterciáckeho kláštora Tarrawarra, ktorý leží v údolí rieky Yarra asi 50 km od Melbourne. Melbournčania považujú tento

Karola s fujarou vyrobenou z novodurových trubiek a slovenskou vlajkou prehliadal málokto...

kláštor za svoj duchovný základ, preto nám ho chceli ukázať. Kláštor je jednoduchý, ale priťahuje svojou duchovnou atmosférou už z diaľky

Vašimi hosťiteľmi v Melbourne boli austrálski Slováci. Cítili ste sa ako doma?

J: Bol to zaujímavý pocit - prísť tak ďaleko a zrazu okolo seba vidieť toľko ľudí, ktorí hovoria po slovensky. Privítali nás domácou slepačou polievkou. Po takej dlhej ceste a rôznych ázijských jedlách to bolo naozaj veľmi príjemné. Po celý čas sa o nás veľmi dobre starali, takže nám nikdy nechýbalo niečo pod zub. Mnohých z nás tiež zobrali k sebe domov na návštevu, na večeru či osprchovať sa.

K: Farnosť Yarraville a slovenská komunita sa pre nás na spomínané dva týždne stali skutočným domovom. Chcem spomenúť aspoň tetu Katku, učiteľa Simona, rodinu Johna a Mary, Chrisovu rodinu a rodiny juhoslovenských Slovákov. Títo a mnohí iní nespomenutí na čele so svojim farárom sa starali o čokoľvek, čo sme potrebovali. Aj touto cestou im chcem poďakovať.

A čo austrálska príroda? Stretli ste aj kenguru či vtákopyska?

J: Áno, videli sme aj austrálsku prírodu. V národnom parku Dandenong sme krmili papagáje a navštívili sme niekoľkohektárovú rododendronovú záhradu. Na ostrove Phillip Island sme v národnom parku krmili kengury

a stretli aj ďalšie typické austrálske zvieratá - koaly, ježury, „Tasmánskych diablov“ či psov dingo.

K: Jediné známe zviera, ktoré sme nevideli je práve spomenutý vtákopysk. Ten sa v každom výbehu schovával.

Vyvrcholením svetových dní býva zvyčajne vigília, stretnutie s pápežom a nedel'ná svätá omša. Inak to nebolo ani tento rok. Aké sú vaše bezprostredné reakcie na to, čo mladým ľuďom kládol na srdce Svätý otec Benedikt XVI. pri stretnutí na kráľovskej dostihovej dráhe Randwick?

J: Určite je to v prvom rade veľké odhodlanie byť svedkom Ježiša Krista v každodennom živote.

K: Mňa na SDM inšpiroval k prehĺbeniu osobnej svätosti bl. Pier Giorgio Frassatti. Svätý otec nás pozval, aby sme sa snažili žiť každý okamih tak, aby sme si vedeli odpovedať, čo zanecháme po sebe. Toto ma oslovilo.

Viem, že odpoveď bude trochu zložitá, ale predsa, viete jasne povedať, čo bolo pre vás v Austrálii najväčším zážitkom?

J: Asi sa to nedá tak jednoznačne povedať. Najväčšie duchovné zážitky sme mali pri stretnutiach so Svätým Otcem. Ale veľkým zážitkom bolo aj spoznávanie nových ľudí z najrozličnejších krajín.

K: Za ten mesiac som toho zažil veľmi veľa. Spomeniem dva zážitky. Jeden

Svätý otec Benedikt XIV. s koalou a počas slávnostnej vigílie na Randwick.

bola adorácia na Randwicku a požehnanie od Svätého Otca. Druhým zážitkom bolo pre mňa stretnutie s oceánom na Watsons Bay, čo je to útes, ktorým sa začína záliv na brehu ktorého je Sydney. Na tomto mieste sa miesia vody rieky Parramatta a Tichého oceána. Vlny sa triešťa o skalnú stenu a dá sa zísť až na úroveň vody a trochu sa zamočiť a ďakovať Bohu za krásu prírody.

Z vášho nadšenia cítim, že by bolo zbytočné pýtať sa vás, či sa stretneme na SDM v Madride v roku 2011. Plánujete sa aj do nasledujúcich svetových dní mládeže tak iniciatívne a aktívne zaangažovať?

J: Uvidíme. Pokiaľ to bude možné, tak určite áno. Po ceste do Austrálie sa nám teraz Madrid zdá neuveriteľne blízko...

K: Elán je - určite už teraz viem, že by som chcel ísť. A asi by som chcel aspoň trochu pomôcť aj s prípravami.

Juraj, dozvedeli sme sa, že si bol členom medzinárodnej liturgickej skupiny. Môžeš nám priblížiť, ako si sa do nej dostal a ako táto tvoja úloha prebiehala?

Medzinárodnú liturgickú skupinu tvoria zástupcovia mládeže celého sveta, ktorí sa potom na svetových dňoch aktívne zúčastňujú na liturgiách alebo majú iné špeciálne úlohy. Celkovo nás bolo 155 zástupcov z 95 krajín, spolu so mnou Slovensko zastupovala Veronika Hagovská zo Spišskej Novej Vsi. Do tejto čestnej funkcie ma navrhol dp. Andrej Darmo, šéf slovenského organizačného tímu, za čo som mu veľmi vdáčny. Prvá úloha, ktorú mi prideliť, bolo miništrovanie na otvárací sv. omši, ktorú celebroidal sydneyjský arcibiskup kardinál George Pell. Ďalej som bol členom scholy, ktorá po modlitbe sv. ruženca na záver sobotňajšej vigílie spievala latinský hymnus Salve Regina.

Juraj miništruje na otvárací svätej omši.

Okrem toho som bol na všetkých ostatných omšiach a hlavných udalostiach prítomný v predných radoch.

Stretol si sa aj priamo osobne so Svätým Otcom?

Bohužiaľ nie. Úlohy ako sprevádzanie pápeža na lodi alebo prinášanie obetných darov tento raz Slovensku nepripadli. Napriek tomu som však rád, že som mohol celé svetové dni sledovať z blízka a že som videl, ako to vyzerá v zákulisí takéhoto veľkého podujatia.

Karol, ty si bol členom organizačného tímu slovenskej výpravy. Koľko vás bolo v tomto tíme? Skús stručne zhrnúť, čo všetko si mal na starosti.

V užšom organizačnom tíme ešte na Slovensku sme boli 4 vykonávajúci a 3 vedúci. V Austrálii nás bolo viac. Moje úlohy na Slovensku? Mal som na starosti komunikáciu a termíny. Prihlasoval som ľudí. Vybavoval som víza do Austrálie. Vyrovnával stavy na účtoch v Sydney a mnoho iného.

Za rozhovor ďakuje Alojz Vlčko
Foto: Juraj Bubnáš a WYD2008.org

Na Velehrade mladým chýbal iba pápež

Stretnutie Actlv8 na Velehrade sa skončilo. Škoda, povzdychne si takmer sedemtisíc mladých. Ešte dlho budú spracovávať dojmy, zážitky, svedectvá, duchovné posolstvá, o ktoré tu nebola núdza. Ten, kto sa nechal preniknúť atmosférou stretnutia, bude veru dlho spomínať na 23. svetové dni mládeže na Velehrade. Áno, na Velehrade. Chýbala len osobná prítomnosť Svätého Otca, aby sme oslávili svetové dni mládeže so všetkým, čo k tomu patrí.

Stretnutie Actlv8 sa skončilo. Konečne, povie si takmer päťsto dobrovoľníkov. Actlv8 neboli len tri dni naplnené bohatým programom a skvelou náladou. Actlv8 boli týždne strávené nad prípravou dôstojných osláv svetových dní

mládeže, boli to prebdené noci bezprostredne pred stretnutím i počas neho, obetavá služba, stres i zrieknutie sa práve tých vecí, ktoré sa pre účastníkov pripravujú. Dobrovoľníci sa však s plným nasadením v rôznych pracovných tímoch starali o prichádzajúcich pútnikov a aj vďaka nim prebehlo stretnutie na Velehrade bez problémov. Na počasie však boli „malí páni“. Pár kvapiek dažďa a niekoľkokocentimetrové „blatko“ okolo stanov bolo skúškou našej viery a napokon sme mali počasie šité na mieru.

Stretnutie Actlv8 sa skončilo. Účastníci aj dobrovoľníci odchádzali po nočnom bdení nevyspatí, ale naplnení radosťou a spokojní. Duch Svätý si robil svoju robotu a hlboko sa dotýkal srdc tých, ktorí ich nechali otvorené. Či už sme boli účastníkmi, alebo dobrovoľníkmi, naša prítomnosť na stretnutí bola veľmi potrebná. Potrebná práve preto, aby sme načerpali silu do dôležitej služby, ku ktorej nás pozýva Ježiš: byť mu svedkami v dnešnom svete.

Janka Grešnerová,
redaktorka TV Lux

Letný tábor S.P.Q.R

Týždeň od nedele 6. do soboty 12. júla 2008 strávili deti z Prievidze na starej fare v Nitrianskom Právne, ktorá sa na tento čas stala Rímskou ríšou. Nechýbal tu cisár (pán kaplán), senátori (animátori), ani obyvateľstvo rozdelené do štyroch vrstiev. A ako tento týždeň v Rímskej ríši vyzeral?

Ráno v pondelok cisár zadal poddaným prvú úlohu, ktorá spočívala v prekladaní latinských viet a hrách na ihrisku. Súťaž pokračovali aj poobede. Napokon sme sa zhromaždili na nádvorí, kde cisár vyhlásil výsledky. Ľud rímsky sa rozdelil na prétoriánov, rímskych občanov, občanov, a otrokov. Po

svätej omši si už museli otroci splniť svoje povinnosti - vyčistiť kúpeľne, záchody a chodby. Ďalší deň po raňajkách znova začali družstvá súťažiť o to, v akej vrstve sa budú nachádzať.

Tento raz na gladiátorských hrách. Po obede zas Rmania tvorili v štyroch tvorivých dielnach.

V stredu nastala vzbura - Spartakovo povstanie. Občania a otroci ukradli všetky vlajky a ušli do lesa. Úlohou préróriánov a rímskych občanov bolo vystopovať ich a získať vlajky. Po obede sme si trochu vymenili s deťmi úlohu, pretože tentoraz sme nevymýšľali my program pre ne, ale ony pre nás. A vymysleli naozaj perfektné súťaže, pri ktorých sme sa aj poriadne zapotili. Potom sme sa vybrali na prechádzku do v Malinovej na svätú omšu. Vo štvrtok sme museli zvládnuť Hanibalov prechod - túru na Vyšehrad. Na vrchu sa zabavili deti aj s cisárom pri hre na schovávačku. Cestou späť sme narazili na územie lebiek a v hre zbierali ďalšie body.

Posledný deň sme sa vydali znova na výpravu, tentoraz hľadať poklad. Hľadali sme, hľadali ale poklad sme nenašli. Poobede sme preto v hľadaní pokračovali až do hrôzostrašnej pivnice, kde nás strašili obludy. Po svätej omši na kalvárii bol zábavný program a o 22:00 sme išli spať. Lenže okolo polnoci napadli našu rímsku ríšu Galovia a niektoré odvážne deti, ktoré sa nám podarilo zobudiť a nebáli sa, išli na výpravu. Na konci cesty ich čakal Druid, ktorý im odovzdal medailu za odvalu. Prišla sobota a s ňou aj koniec nášho tábora. Naraňajkovali sme sa, poďakovali tetám kuchárkam, že sa o nás celý týždeň tak vzorne starali, upratali faru a ponáhľali sa na autobus. Bolo nám ľúto, že sa tento týždeň končí, ale zároveň sme sa už tešili domov.

Martina Humajová

Králiky 2008: Bartolomejčatá na sústreďení

Ako každý rok, aj teraz sme sa vybrali so zborom Bartolomejčatá na sústreďenie. V nedeľu 13. júla o 15:09 sme vyrazili zo železničnej stanice v Prievidzi na cestu. Po prestupoch v Hornej Štubni a Banskej Bystrici nás konečne doviezol autobus až do obce Králiky. Tá sa nám stala na týždeň domovom.

Po dlhom cestovaní a prestupovaní nás vítala útulná chata, ktorá sa volala po našej nebeskej matke Mária. Z každej izby bol nádherný výhľad do prírody. Každý deň bol aj bohatý a zábavný program. Najmä večerné programy stáli za to. Získali sme čarodejnícke diplomy od Dumbledora a jeden večer sme dokonca strávili s Harrym Potterom a Hermionou. Znova sme sa presvedčili o tom, že naše dievčatá sú nielen dobré speváčky, ale aj skvelé herečky.

V stredu sme boli na túre na Skalku. Cestou sme sa zastavili pri jednej ska-

le, na ktorú tí najväčší odvážlivci vyšli pod vedením diakona Tomáša, dobre zaistení našim gitaristom Jurajom. Vo štvrtok večer sme mali opekačku aj napriek tomu, že cez deň dosť pršalo, ale ako sme pevne dúfali, počasie sa napokon zmenilo. V piatok bol opäť výlet, tentoraz do Králickej tiesňavy. Večer sme išli na svätú omšu dolu do dediny. Bolo to nádherné, všetko sa tam ozývalo a nepotrebovali sme ani mikrofóny. Bolo nás počuť až von. Nuž a napokon nastal osudný deň,

sobota, musíme ísť domov aj keď sa nám nechce.

Celý týždeň sa o nás po duchovnej stránke staral náš diakon Tomáš Kuník. Od stredy sa k nemu pridali aj pán kaplán Daniel Markovič, ktorý pre nás viedol vynikajúcu duchovnú obnovu. Veľmi nás potešili návštevy mnohých ďalších kňazov - bývalých prievidzkých kaplánov Andreja Karcágho, Vlada Páleníka a Michala Masného, bývalého pána kaplána z Kanianky Borisa Brutovského, nášho pána dekana Jána Bednára i Prievidžana Paľka Slezáka.

Ďakujeme pani kuchárkam Katke a Silvii za to, že sme nezomreli od hladu a že nám veľmi dobre varili. Ďakujeme pánovi kaplánovi Danielovi, že nám vybavil chatu, zorganizoval program a bol tam s nami. A tiež ďakujeme Majke, našej dirigentke, že nás naučila veľa pesničiek a mala s nami strpenie. Napokon ďakujeme Pánu Bohu za to, že sme spolu mohli prežiť krásny týždeň, lepšie sa spoznať a utužiť naše priateľstvá.

Miriama Vabcová a Martina Humajová

Foto: Tomáš Kuník

Darcovská SMS na Hospic Božieho milosrdenstva

Celý mesiac august a september 2008 je možné venovať svoju SMS v hodnote 30,- Sk (cca 1 euro) na zariadenie do Hospicu v Banskej Bystrici. Stačí poslať text **DMS HOSPIC na číslo 877**, čím darca pomôže zakúpiť rehabilitačné zariadenia pre toto zdravotnícko-sociálne zariadenie.

Koncom februára tohto roku sa skončila prvá vlna darcovskej SMS pre Hospic v Banskej Bystrici. V prvej etape zbierky DMS HOSPIC zaslali anonymní prispievatelia asi 4000 darcovských sms

správ. Spolu tak zozbierali približne 104 tisíc Sk, ktoré správa Domu Božieho milosrdenstva použila na zakúpenie zariadení ako sú špeciálne antidekubitné matrace. Nositeľom projektu je Fórum donorov, realizátorom akcie je nezisková organizácia na podporu Domu Božieho milosrdenstva, Renovatio-Nova. Keďže esemesky pre hospic vo februári 2008 predstavovali najúspešnejšiu zbierku, Fórum donorov opäť prideliло darcovské číslo 877 pre Hospic Božieho milosrdenstva. -av-

Aby bol vo všetkom oslávený Boh

13. Duchovná obnova v Prievidzi

V duchu benediktínskej spirituality sa uskutočnila 13. Duchovná obnova vo Farskom kostole sv. Bartolomeja v dňoch 18.-19. júla 2008. Obnovu na tému "Ovocie Ducha" viedol páter ThLic. Vladimír Kasan, OSB. Pozvanie od dekana Mons. Jána Bednára prijali aj ďalší jeho spolubratia z rehole benediktínov z Bacúrova pri Zvolene, ktorí v kostoloch mesta Prievidze slúžili v nedeľu sv. omše a svojimi príhovormi tak obohatili množstvo veriacich v Prievidzi. Na duchovnú obnovu prišli mnohí aj z iných miest a dedín, z Handlovej, Bojníc, Dubnice či Lehoty pod

Vtáčnikom. Prišli tí, ktorí boli hladní a smädní, aby sa nasýtili. Prítomní s otvoreným srdcom počúvali slová pátra Vladimíra, ktoré boli a sú výzvou a úlohou od nášho Pána, aby sme prinášali do nášho každodenného života ovocie Ducha. V Liste Galat'anom 5, 22-23 sú vymenované tieto čnosti Ducha: láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrotá, vernosť, miernosť, zdržanlivosť. Páter nám vysvetľoval obsah jednotlivých čností, ktoré dopĺňal veľmi pútavými príbehmi. Nechýbala ani poézia vo forme krásnej básne, ktorá nás všetkých po-

tešila. Milé boli aj názorné pomôcky k jednotlivým čnostiam, ktoré ukázali praktickú tvár týchto čností. Pátrov pokoj, ktorý vyžarovala jeho osobnosť, sa prenášal aj na prítomných, takže požehnaný čas milostí si všetci veľmi chválili. Program bol obohatený sv. omšami, hodinou k Božiemu milosrdenstvu, večeradlom, nechýbal ani tradičný blok otázok a odpovedí. Duchovná obnova bola ukončená sv. omšou, slávnostnou piesňou Te Deum a poďakovaním.

Odpoveďou zúčastnených bola úprimná vďačnosť srdca, ktorú prejavili svojimi modlitbami, ako aj finančným príspevkom na stavbu nového kláštora Premenenia Pána v Sampore pri Sliači. Nový kláštor bude nielen domovom pre mníchov, ale aj miestom pre každého, kto hľadá Boha. Na dokončenie je potrebné ešte veľa peňazí, preto kto môže,

nech podporí toto dielo, či už finančne alebo modlitbami, aby bol oslávený Boh v ňom.

Vďaka patrí nášmu pánu dekanovi Mons. Jánovi Bednárovi, ktorý pozval pátra Vladimíra a jeho spolubratov do našich kostolov, taktiež organizátorom tejto duchovnej obnovy a tiež všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom slúžili pri celej duchovnej obnove.

Text: Ing. Edita Pogorielová

Foto: Ing. Konštantín Pogorielov

Dve otázky pre pátra ThLic. Vladimíra Kasana, OSB

Môžete zhodnotiť Duchovnú obnovu v Prievidzi?

Po niekoľkoročnej pauze som sa opäť zúčastnil na duchovnej obnove Ružencového bratstva vo vašej farnosti. Zmeny sa nedali prehliadnuť. Všetko sa odohrávalo na jednom mieste, ktoré je pre nás kňazov na takéto účely „prirodzenejšie“. Účastníkom zas možno naopak chýbali priestory auly, ktoré poskytovali viac možností počas prestávok. Zmena miesta priniesla aj iné zmeny - skrátenie duchovnej obnovy, „zahustenie programu“, menej modlitieb..., ale to všetko si každý mohol doplniť aj doma ako pokračovanie spoločného programu. Výhodou takéhoto programu bolo zas to, že dochádzajúci účastníci to mali jednoduchšie a mohli v krátkom čase veľa stihnúť a pokojne sa vrátiť domov. V každom prípade je duchovná obnova veľmi užitočná a potrebná, ako to prezrádzajú aj slová básne, o ktorú bol veľký záujem.

Čo Vás najviac zaujalo počas dvoch dní Duchovnej obnovy?

Vždy pri duchovných obnovách je pre exercitátora dôležitá spätná väzba. Tá mu ukazuje či „trafil do čierneho“ alebo kdesi vedľa a čo by ešte mohol urobiť pre duchovné dobro účastníkov. Najviac túto spätnú väzbu cítiť v spovednici. Žiaľ, mne bohatý program nedovoľoval tráviť veľa času v spovednici. Boli to skôr len malé útržky. Napriek tomu som plne vnímal spätnú väzbu. Auditórium (poslucháči) bolo mimoriadne pozorné a vnímavé. Výborne sa dal viesť virtuálny dialóg. Pomáhalo mi to pokojne rozprávať a cítil som, že v tomto duchu to aj všetci prijímajú. Touto cestou chcem všetkým zo srdca poďakovať. Zároveň vyprosujem, aby duchovná obnova priniesla bohaté ovocie a aby sa s ním aj bez komentára stretol každý, kto bude stretať jednotlivých účastníkov.

Zhovárala sa Anka Gálová

Občas

Občas sa treba vrátiť k horským studničkám,
nabrať čistej vody do dlaní a so zavretými očami piť zo snov našich materí.

Občas sa treba vyzuť,
bosými nohami prejsť
kamenistým chodníčkom
a s húževnatosťou čakanky rozmotávať
pavučiny času.

Občas sa treba zahryznúť do tvrdej
kôrky chleba a porátať zrnká v zrelom
klase a zasiat ich v nádeji.

Občas treba zotrieť prach nielen
z vecí, ale i z duše.
Odkryť city ukryté a roztvoriť
vejár drahých tvárí.

Občas si treba kláknúť,
v pokore privolať vzd'aľujúce sa tiene,
zotrieť slzu z líc,
vypustiť z hrude ťažký vzdych.

Občas treba vyplakať staré,
trpké žiale,
ako motýľ zakuklené do viery
v skrúsených modlitbách našich
starých materí.

Občas sa treba vrátiť,
lístkom skorocelu prikryť mozoľnaté
dlane v dotyku srdc dosnívajúc ich sny.

Aby vždy vo vás kvitli city,
aby ste vždy boli ako jarný prívál,
ako rozkvitnutý strom,
čo ukryl hniezdo vtáka
a chráni jeho dom.

V tajomstve rokov strážte si
hlboko v srdci každý cit,
lebo bez lásky k ľuďom nemôže
človek šťastne žiť.

Z dejín Kongregácie Dcér Božskej Lásky na Slovensku - Prievidza

Čo znamená sto rokov vo večnosti času? Môžete si povedať - nič. Určite, v ponímaní večnosti, áno. Keď však vezmeme do úvahy dĺžku ľudského života - je to už o niečom inom. Za sto rokov sa dá toho stihnúť veľa i málo. V tomto roku si rehoľné sestry Kongregácie Dcér Božskej lásky pripomínajú okrúhle výročie svojho pôsobenia v Prievidzi. V dvoch článkoch vám chceme ponúknuť stručný prehľad ich dejinami a činnosťou v Prievidzi.

Či už to niekto priznáva alebo nie, zostáva historicky overenou pravdou, že cirkev prišla na naše územie ako nositeľka kultúry a vzdelanosti na povznesenie života našich predkov. Pole pôsobnosti cirkvi je veľké. Významné miesto v štruktúre cirkvi zaujímajú

i rehole. Zakladateľkou Kongregácie Dcér Božskej Lásky je Matka Františka Lechnerová a založila ju v roku 1868 vo Viedni. Bola to žena, ktorá si všimla nedostatok vtedajšej spoločnosti - medzeru v sociálnej starostlivosti - a snažila sa ju vyplniť s využitím všet-

kých svojich osobných daností. Poznajúť potreby doby, v ktorej žila, Matka Františka založila kongregáciu s presným úmyslom a cieľom: charitatívna činnosť, dobročinnosť, maximálna obetavosť a nezištnosť. Lásku k Bohu robiť viditeľnou všetkým ľuďom bez rozdielu v službe blížnym, činnej pomoci pri zmierňovaní biedy v ľudskej spoločnosti a zachraňovaní duší.

Slovenská provincia vznikla 9. júna 1927 so sídlom v Trnave. Korene vzniku slovenskej provincie siahajú až do obdobia života zakladateľky. Slovenské sestry patrili do roku 1918 pod materinský dom vo Viedni a potom pod čes-

rová menovaná do funkcie 1. augusta 1928. Prvou slovenskou učiteľkou v provincii bola sestra Augustína Štanclová, ktorá vyštudovala v Učiteľskom ústave v Trnave

Provinciálna predstavená v súčasnej dobe sídli v Trnave a jej meno je S. M. Daniela Bezdedová. Celú kongregáciu riadi generálna predstavená sídlia v Ríme. Momentálne ňou je Polka S. M. Lucyna Mroczek. Znakom kongregácie je symbol trojosobnej božej lásky: za Otca tri lúče, za Syna kríž, za Ducha Svätého holubica. Heslom kongregácie je životné heslo Matky zakladateľky: „Všetko pre Boha, pre chudobných

kú provinciu. Získaním vhodného domu pre založenie slovenskej provincie bola poverená sestra Alexandrína Maďarová v roku 1924. 19. marca 1926 generálna kapitula vo Viedni jednomyseľne rozhodla, aby bola československá provincia rozdelená na českú a slovenskú provinciu. S. M. Ignácia Egger, generálna predstavená, žiadala povolenie k tomuto rozdeleniu od Svätého Otca. Posvätná kongregácia pre rehoľníkov, splnomocnená Svätým Ocom, po vypočutí mienky protektora, Eminencie kardínála Granito di Belmonte, dala dňa 30. mája 1927 písomný súhlas, aby dovolil rozdelenie československej provincie. Prvou provinciálnou predstavenou sa stala Matka Alexandrína Maďa-

a pre našu kongregáciu. Rehoľný odev pozostáva z čierneho habitu s bielym golierom a čierneho závoja s bielym prúžkom. Na cestovanie a pri práci môžu sestry používať aj biely, alebo šedý habit.

Keď v roku 1886 bola založená Rímskokatolícka dievčenská ľudová škola, veľkodušným darom dôstojného pána Štefana Pitrófa, špirituála banskobystričského seminára, zo zbierok miestneho dôstojného pána Michala Jurišša a odkazu Terézie Polereckej, všeobecnou žiadosťou obyvateľstva bolo dostať do Prievidze mníšky a zveriť im vyučovanie a výchovu mládeže v tejto ľudovej škole. Tento úmysel sa z rôznych príčin nemohol uskutočniť až do roku

1908. Do tejto doby v Rímskokatolíckej dievčenskej ľudovej škole účinkovali civilní učitelia a učiteľky. V tom čase bol v Prievidzi farárom dôstojný pán Teodor Moser, titulárny kanonik, ktorý nastúpil po smrti dp. Jurišša. Jemu sa podarilo uskutočniť, čo predchodca mal v úmysle. Na základe žiadosti dp. Teodora Mosera a za podpory vtedajšieho krajinského poslanca Kolomana Breštenského sa podarilo pozvať do Prievidze sestry Kongregácie Dcér Božskej Lásky. Na riadnom zasadnutí Župného úradu dňa 20. októbra 1908 Nitrianskej župy bola podpísaná zmluva, ktorá bola z jednej strany uzavretá medzi Prievidzskou rímskokatolíckou cirkevnou obcou, ktorú zastupoval Teodor Moser, kanonik a farár, ako jej cirkevný predseda a mestom Prievidza, ktoré zastupoval Koloman Breštenský, obyvateľ Prievidze a krajinský poslanec, a z druhej strany v mene Kongregácie Dcér Božskej Lásky ich generálnou predstavenou S.M. Ignáciou Eggerovou. Prievidzská rímskokatolícka obec, ako udržiavateľka školy, poveruje Kongregáciu Dcér Božskej Lásky vedením Rímskokatolíckej dievčenskej školy a materskej školy. Kláštor Nepoškvrneného Srdca Panny Márie bol založený v roku 1908. Vysvätený bol sídelným biskupom Farkašom Radnayom 8.9.1908. Materskú školu mali v Prievidzi do roku 1918, ale pre nedostatok učiteľiek bola zatvorená. Jej činnosť bola obnovená až roku 1940. Riaditeľkou tejto školy bola civilná pani Filová. Kvôli tehotenstvu však musela svoje miesto opustiť a na jej miesto neoficiálne nastúpila rehoľná sestra Silvia Hlaváčová, ktorá dnes pôsobí v Prievidzi. Aj keď viedla škôlku 3 roky, riadila jej chod i rodičovské združenia, nikde nesmeli byť oficiálne jej meno ako riaditeľky. V celej materskej škole mali 120 detí, ktoré boli rozdelené do troch tried, v dvoch miestnos-

tiach. Vyučovali tu 2 sestry a jedna kandidátka. Deti boli vedené v náboženskom duchu, ale učili ich aj praktické veci pre život ako napríklad spev, kreslenie, modelovanie, nacvičovanie divadiel a rôznych verejných vystúpení. Pri hrách sa učili deti vzájomnej úcte, priateľstvu a pomoci.

Ďalej rehoľné sestry učili v národnej škole do otvorenia štátnej meštianskej školy v roku 1931, kde pokračovali vo vyučovaní. Taktiež učili na chlapčenskej škole na Drevenom rýnku, kde bol riaditeľom p. Ján Janega. Ako spomína sestra Silvia Hlaváčová, ona vyučovala všetok spev na ľudovej škole, pretože neovládala ruštinu. Na jednej škole mohli učiť len 2 rehoľné sestry, preto musela na pol roka odísť učiť do chlapčenskej školy, aby zadosť učinili zákonu. Na ľudovej škole bola riaditeľkou pani Irena Chovancová. Sestry teda vyučovali na prievidzských školách spev, slovenský jazyk, dejepis, zeme-epis, prírodopis a, samozrejme, všetko náboženstvo. Takto to bolo až do roku 1950. Školské vyučovanie nebolo jedinou aktivitou sestier prievidzského kláštora. Od roku 1942 pracovali v Okresnom detskom domove na Dlhej ulici č. 333/34 v budove známej pod menom Schillerovský dom. Detský domov bol založený 15. januára 1934. Bol tu umiestnených 14-20 sirôt vo veku do 14 rokov.

V 30-tych rokoch 20. storočia rehoľným

svetské sviatky.

V priestoroch kláštora ďalej poskytovať súkromné hodiny výučby na klavír sestry Caritas Gajdošová a Notburga Hudáková, ktoré v súčasnosti žijú v kláštore vo Veľkých Levároch. Bola poskytovaná výučba nemeckého jazyka sestrou Augustínou Štanclovou, ktorá zomrela 15. 5. 2008 v Trnave. Ďalej sestry viedli faru, starali sa o kostol, pre okolité kostoly piekli hostie. V duchu odkazu Matky zakladateľky sa snažili byť verné Bohu a túto vernosť prejavovali v aktivitách zahŕňajúcich výchovno-vzdelávacie a sociálne ciele zakladateľky, čo bolo na osoh a prospech obyvateľov mesta Prievidze.

Keď v roku 1933 oslavovali sestry 25-te výročie svojho príchodu, v mestskom časopise *Náš kraj* vyšiel článok o ich prínose mestu Prievidza. S uznaním a vďakou sa vyjadruje o práci sestier, ktoré tu za 25 rokov pôsobenia vychovávali mnoho detí v kresťansko-katolíckom duchu, ako si to veriaci predstavovali. Sestričky prirástli Prievidžanom k srdcu a každý, kto hľadá okom pravdy a skutočnosti, musí s úctou pozorovať dielo ich práce.

Pripravila Mgr. Darinka Oršulová

V budúcom čísle si budete môcť prečítať o neľahkom osude sestier v 50-tych rokoch a o ich činnosti v súčasnej dobe.

sestrám darovala Antónia Filatzová za doopatovanie dom známy pod menom Filatzov dom. Priáním manželov Filatzových bolo zriadiť v tomto dome sirotinec. Keďže sestry nemali dostatočné množstvo finančných prostriedkov, majú však na zreteli podmienku záveti, rozhodli sa osloviť formou listu významné osobnosti a predstaviteľov mesta Prievidze a blízkeho okolia. Listom zo dňa 3. júla 1940 prosia dobrodincov o finančné prostriedky na zriadenie dievčenského internátu. Sestrám sa peniaze podarilo zohnať a po prerobení slúžil ako internát, kde bolo ubytovaných priebežne 10-20 dievčat. Nie všetky dievčatá boli ubytované nastálo, určitá časť sa ich striedala podľa potrieb rodičov. Ako vychovávateľka tu pôsobila sestra Beáta. Cez zimné mesiace prevzali pod svoje vedenie študentskú menzu.

Sestry ďalej nacvičovali programy s deťmi a mládežou na výročité cirkevné sviatky, pripravovali deti k 1. svätému prijímaniu. Ich povinnosťou však bolo pripraviť i rôzne programy a vystúpenia svetského charakteru: napríklad na oslavy Dňa matiek, MDŽ, VOSR, Víťazného februára, Sviatky práce, dokonca sprevádzali deti i v 1. májovom sprievode po prievidzskom námestí.

V pamäti Prievidžanov sa na dlhé roky uchovali hlavne divadelné predstavenia navrhnuté i napísané sestrou Ireneou Vavrovou, rodáčkou z Prievidze. Svoj dramatický talent sestra využívala v práci s deťmi i dospelými v plnej miere. Predstavenia mali svoj strhujúci dej i tempo a obecenstvo privádzali k údivu. Boli také zaujímavé i zábavné, že sa museli niekoľkokrát opakovať. Čisté výnosy zo vstupného sa venovali na renováciu a zakúpenie zariadenia Mariánskeho kostola na cintoríne. Divadelné predstavenia hrávali žiaci i dospelí, najmä na veľké cirkevné, ale aj

PRVÝ BLAHOSLAVENÝ RÓM

Bl. Zefirín Jiménez Malla

„Vtedy Peter otvoril ústa a povedal: ‚Naozaj poznávam, že Boh nenadrža nikomu, ale v každom národe mu je milý ten, kto sa ho bojí a koná spravodlivo.‘ “ (Sk 10, 34-35) Tieto slová Písma by sme ľahko mohli vzťahovať na život prvého blahoslaveného Róma, Zefirína Jiménez Malla. Rómovia síce majú povest' ľudí vysunutých na okraj spoločnosti, Boh však nerobí rozdiely medzi rasami či národmi. Práve spomedi Rómov si vybral jedného z nich, aby ukázal príklad správneho konania nielen im, ale aj nám všetkým.

Zefirín sa narodil v roku 1861 v španielskej dedinke Benavente de Segritá, kde sa na chvíľu zastavili jeho kočujúci rodičia. Tí s ním vzápätí precestovali ďalších 30 km, aby mohol byť pokrstný. Jeho detstvo sa podobalo detstvu väčšiny kočovníkov - chodil po žobraní, zbieral lesné plody a slimáky. V zime často trpel hladom a chladom. Naučil sa pliesť prútené košíky a predával ich spolu so svojím strýkom. Ako dieťa kočovníkov nikdy nemal možnosť chodiť do školy. Hoci sa nenaučil čítať a písať, od svojej matky dostal dobré základy náboženstva a naučil sa i prvé modlitby.

Ako 18-ročný sa Zefirín zosobášil s o dva roky staršou rómskou krásavicou Terezou. Tá ho spočiatku za muža nechcela, pretože Zefirín nemal hudobné nadanie a ani pekný vzhľad - bol vysoký, chudý a odstávali mu uši. No potom sa mu podarilo získať si ju svojou veselosťou a dobrou povahou. Svadba bola vystrojená podľa zvyku rómskych kočovníkov - bez cirkevného či civilného obradu, za účasti širokého príbuzenstva, s bohatou hostinou a hudbou.

Krátko po svadbe prežíval Zefirín ťažké

chvíle. Jeho otec opustil matku kvôli novej priateľke. Zefirín musel prebrať starostlivosť o rodinu namiesto neho. Zanedlho jeho matka zomrela. Mladý muž sa postupom času prestal živiť pletením košíkov a začal sa venovať obchodovaniu so zvieratami. Držal sa pri tom najvyšších mravných zásad - nepodvádzal, nekradol a snažil sa zo všetkých síl pomáhať druhým. V obchode sa mu darilo, a tak sa po čase mohol usadiť v meste Barbastro. Začal žiť usporiadaným životom - spolu so svojou manželkou prijali po prvýkrát Eucharistiu i sviatosť birmovania a dali sa cirkevne zosobášiť.

Zefirín mal veľmi rád deti, no jeho manželstvo zostalo bezdetné. S Terezou si osvojili neter Pepitu a vychovávali aj Zefirínovho najmladšieho brata Filipa. Zefirín brával často deti z rómskej štvrte za mesto, kde zbierali rastlinu „cenopo“, ktorú možno jest'. Pri zbere ich učil biblické deji-

ny i dejiny vlasti a spieval s nimi náboženské piesne. Na rozlúčku vždy deti obdaroval kúskom čokolády. Nemal však len dar získať si deti - vedel aj uzmierovať rozhádaných kočovníkov a domácich usadlíkov a stával sa spolahlivým spoločníkom múdrych a vzdelaných ľudí, ako bol napríklad profesor Santosa prednášajúci právo na viacerých univerzitách.

Koncom prvej svetovej vojny sa Zefirín ujal Rafaela Jordana, bývalého starostu, ktorý ochorel na tuberkulózu a ľudia sa mu vyhýbali z obavy pred možnou nákazou. Keď raz spadol na ulici a začal chrliť krv, Zefirín ho odniesol k sebe domov a aj neskôr sa všemožne snažil zmierniť jeho utrpenie. Starostov brat Simon mu z vďaky ponúkol výbornú pracovnú príležitosť - umožnil mu skúpiť dobytok vo Francúzsku a výhodne ho predat' v Španielsku. Zo zisku si nechcel vziať nič, a tak Zefirín nečakane zbohatol. Svoje bohatstvo však neužíval len pre seba, ale pomáhal ním aj chudobným Rómom.

O rok neskôr bol Zefirín obvinený z krádeže mulíc a uväznený. Po dokázaní svojej nevinyl šiel kolenačky do kostola s dvoma veľkými sviecami, aby sa poďakoval za prepustenie. Jeho nábožnosť v tomto období veľmi stúpala. Každý deň sa zúčastňoval na svätej omši a nevynechal ani hodinové nočné adorácie, ktoré sa v miestnom kostole konali každý štvrtok.

Po smrti svojej manželky v roku 1922 zostal Zefirín žiť v dome so svojou neterou Pepitou a jej rodinou. Stal sa členom františkánskeho združenia terciárov a vstúpil i do dobročinného spolku sv. Vincenta de Paul. Veľa sa modlil. Keďže bol analfabet, nové modlitby sa musel učiť naspamäť. Jeho najobľúbenejšou modlitbou sa stal ruženec.

V roku 1936 vypukla v Španielsku občianska vojna, počas ktorej zahynulo 6549 kňazov a rehoľníkov, 13 biskupov

a 283 rehoľných sestier, nehovoriac o tisíckach veriacych kresťanov. Bolo zničených približne 22 000 kostolov. Násiliu sa nevyhol ani Zefirín. Koncom júla 1936 uvidel mladého kňaza, ktorý sa pokúšal vyslobodiť z rúk milicionárov. Vtedy vykrikol: „Panna Mária, pomôž! Tolko ľudí proti jednému a ešte nevinnému!“ To stačilo na to, aby bol Zefirín odvedený do väzenia.

Pepita sa snažila strýka z väzenia všemožne vyslobodiť. Presvedčila jedného z dozorcov, aby strýka požiadal, nech mu dá svoj ruženec, lebo tým, že ho mal pri sebe, sa vystavoval veľkému nebezpečenstvu. Zefirín to však odmietol a i naďalej sa nehanbil modliť ruženec verejne. Začiatkom augusta bol vyvlečený spolu s ďalšími väzňami na cintorín v Barbastro a zastrelený. Pochovaný bol v spoločnom hrobe a jeho pozostatky sa doteraz nepodarilo objaviť.

Pápež Ján Pavol II. Blahorečil Zefirína Jiménezza Mallu 4. mája 1997. Pri tejto príležitosti povedal: „Zefirínov život dokazuje, že Kristus je prítomný medzi rôznymi ľuďmi a rasami a že všetci sú povolaní k svätosti, ktorú možno dosiahnuť, keď sa zachovávajú Jeho prikázania a zotrúvajú v Jeho láske.“

Zaujímavosťou je, že prvá kaplnka na svete zasvätená blahoslavenému Zefirínovi sa nachádza na Slovensku, na bardejovskom sídlisku Poštárka. Pod vedením saleziánov si ju postavili samotní Rómovia - tí, ktorí majú najväčšie právo očakávať pomoc od prvého blahoslaveného zo svojich radov.

Pripravila: Petra Humajová
(Životopisné údaje: Ž. Podtejski:
Sol' zeme a svetlo sveta 4.,
internet - noviny Romano nevo l'il)

Liturgické okienko

10. august 2008 - 19. nedeľa cez rok

Č1 - Tu ho oslovil Pán a s pýtal sa ho: "Čo tu robíš Eliáš?" 1Kr 19. 9a.11-13

R - Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu. Ž 85

Č2 - Hovorím pravdu v Kristovi, neklamem, aj moje svedomie mi v Duchu Svätom dosvedčuje. Rim 9, 1-5

Ev - Nad ránom sa ,kráčajúc po mori, blížil k nim Ježiš. Prihovoril sa učeníkom: "Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!" Peter mu povedal: "Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode." On odpovedal: "Pod!" Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a išiel k Ježišovi. Ale keď videl silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykrikol: "Pane, zachráň ma!" Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: "Maloverný, prečo si pochyboval?" A keď vstúpili do loďky, vietor utíchol. Tí, čo boli na loďke, klaňali sa mu a vraveli: "Naozaj si Boží Syn!" Mt 14, 22-33

15. august 2008 - Nanebovzatie Panny Márie, piatok - 6. prikázaný sviatok

Č1 - A v nebi sa otvoril Boží chrám a v chráme bolo vidieť archu jeho zmluvy.

Jzv 11, 19a.12,1

R - Po tvojej pravici, Pane, stojí kráľovná ozdobená zlatom. Ž 45, 10-16

Č2 - Ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina zosnulých... 1Kor 15,20-27a

Ev - V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji. Vošla do Zachariášovho domu a pozdravila Alžbetu. Len čo Alžbeta začula Máriin pozdrav, dieťa v jej lone sa zachvelo a Alžbetu naplnil Duch Svätý. Vtedy zvolala veľkým hlasom: "Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života! Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo len čo zaznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, radosťou sa zachvelo dieťa v mojom lone. A blahosladená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán." Lk 1,39-56

17. august 2008 - 20. nedeľa cez rok

Č1 - Toto hovorí Pán: „Zachovajte právo, konajte spravodlivo.“ Iz 56,1.6-7

R - Velebte Pána, všetky národy. Ž 67

Č2 - Lebo Božie dary a povolanie sú neodvolateľné. Rim 11, 13-15

Ev - Tu prišla k nemu istá kanaánska žena z tých končín a kričala: "Zmiluj sa nado mnou, Pane, Syn Dávidov! Dcéru mi hrozne trápi zlý duch." Ale on jej neodpovedal ani slovo. Učeníci ho prosili: "Pošli ju preč, lebo kričí za nami." Ale on odvetil: "Ja som poslaný k ovciam strateným z domu Izraela." No ona prišla k nemu, poklonila sa mu a povedala: "Pane, pomôž mi!" On jej odpovedal: "Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám." - „Áno, Pane“ vravela ona, „ale aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov.“ Vtedy jej Ježiš povedal: "Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš!" A od tej hodiiny bola jej dcéra zdravá. Mt 15, 21-28

24. august 2008 - 21. nedeľa cez rok

Č1 - Dám mu na plece kľúč Dávidovho domu... Iz 22, 19-23

R - Pre svoje večné milosrdenstvo neopust' nás, Pane. Ž 138

Č2 - Ved' kto poznal Pánovo zmýšľanie? Rim 11,33-36

Ev - Za koho pokladajú ľudia Syna človeka? Oni vraveli: "Jedni za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za Jeremiáša alebo za jedného z prorokov." „A za koho ma pokladáte vy?“ Odpovedal Šimon Peter. "Ty si Mesiáš, Syn živého Boha." Ježiš mu povedal: "Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach. A ja ti hovorím: "Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva, čo zviažeš na zemi, bude zviazané aj v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané aj v nebi." Mt 16, 13-20

31. august 2008 - 22. nedel'a cez rok

Č1 - Zvádzal si ma, Pane, nuž dal som sa zviest'...

Jer 20,7-9

R - Za tebou prahne moja duša, Pane, Bože môj.

Ž 63

Č2 - A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovou zmysľania.

Rim 12, 1-2

Ev - Ježiš povedal svojim učeníkom: "Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Lebo Syn človeka príde v sláve svojho Otca so svojimi anjelmi a vtedy odplatí každému podľa jeho skutkov. Mt 16,21-27

Spracovala A. Karaková

Spomienky na zosnulých

Dňa 17. júla 2008 by sa bol dožil náš drahý otec, manžel a láskavý starý otec **Ján Kvíčala** 80 rokov.

S láskou a vd'ačnosťou neustále
ďakujeme Pánu Bohu za jeho
dobrotu, starostlivosť a obetavosť.

Bože osláv sa v jeho duši, i v tých, ktorí ho mali radi.
S úctou v modlitbách spomínajú manželka Terézia, vnuk
Vladimír s manželkou Lenkou.
Ďakujeme všetkým za modlitby.

*„Boh je láska. Kto zostáva v láske,
ten zostáva v Bohu a Boh zostáva v ňom.“*

Dňa 5.8.2008 uplynulo päť rokov, čo si Pán povolal k
sebe nášho drahého manžela, otca, dedka,
brata, švagra, uja a strýca **Milana Majtenyiho**.

Mal srdce veľké a plné lásky, ktorú rozdával okolo seba.
Odmeň ho Pane, svojim milosrdenstvom,
večnou blaženosťou a nekonečnou láskou.

Odpočinutie večné daj mu, Pane
a svetlo večné nech mu svieti.

Kto ste ho poznali, venujte mu tichú spomienku
a modlitbu. S láskou spomínajú
manželka a deti s rodinami.

Farská kronika od 26. júna 2008 do 25. júla 2008

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Samuel Brunclík
Gregor Jevčák
Sebastian Ďurica
Tomáš Šimkovič
Renáta Balogová

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Juraj Kalfas — Janka Balážová

**S kresťanskou nádejou na
stretnutie**

Mária Glesková, 84 r.
Viera Hrušovská, 63 r.
Ján Briatka, 78 r.
Rudolf Gödölle, 57 r.
Jozef Harmanovský, 73 r.
Jozef Mečiar, 64 r.
Elemír Špánik, 71 r.
Stanislav Mokoš, 45 r.
Štefan Šíkula, 90 r.
Valéria Vrabelová, 57 r.
Tomáš Cigánek, 78 r.
Albína Krištofová, 74 r.
Andrej Michalko, 68 r.
Magdaléna Vážanová, 83 r.
Ing. Jozef Benkovič, 83 r.
Stanislav Sednička, 52 r.
Tibor Bérceš, 79 r.
Anna Rozembergová 91 r.
Jozef Kordík, 82 r.

*Odpodimutej vnútri nej
duším, Pane...*

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.
Teologický poradca:

Mons. Ján Bednár, dekan
e-mail: dekan@farapd.sk

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Alojz Vlčko,

e-mail: alojz.vlcko@gmail.com

Redaktori:

M. Melicherčíková,

A. Gálová, A. Karaková,

M. Kvetová, P. Humajová

Kontakt:

web: www.farapd.sk

e-mail: bartolomej@farapd.sk

adresa: Redakcia Bartolomej,

Mariánska 4, 971 01 Prievidza

tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač: cca 8,- Sk

Fotografie: titulná strana — M. Melicherčíková, str. 3 a 5 — J. Bubnáš, str. 4 — WYD2008.org, str. 6 - J. Grešnerová, str. 6 a 19 — D. Markovič, str. 7 a 19 - T. Kuník, str. 9 a 19 — K. Pogorielov, str. 11-13 — archív FDC, ostatné internet

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Prievidza. Tlač registrovaná

Okresným úradom v Prievidzi pod

č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo

výberu a úpravy príspevkov.

rukopisy nevraciam.

Fotogaléria: Júl v našej farnosti

8/08

Fotogaléria

Letný tábor S.P.Q.R.

6. – 12. júl 2008, Nitrianske Pravno

Sústredenie Bartolomejčiat

13. – 19. júl 2008, Králiky

13. Duchovná obnova

18. – 19. júl 2008, Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

Prievidzská púť 2008

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie

Sobota 16. augusta:

16:50 SPRIEVOD so sochou Panny Márie z Mariánskeho kostola

17:00 VEČERADLO k Panne Márii

18:00 VIGÍLNA SV. OMŠA

Mons. Ján Bednár, dekan

spieva zbor Rosnička

19:00 ROSNIČKA z Piaristickej ZŠ F. Hanáka v Prievidzi

20:00 FIAT LUX – Ruženec svetla

divadelný súbor VOX CLAMANTIS z Nitrianskeho Pravna

21:30 MLÁDEŽNÍCKA SV. OMŠA

Dp. Boris Brutovský, kaplán z Krupiny

spieva ÁRON – mládežnícky zbor z Bojníc

Nedeľa 17. augusta:

7:30 SV. OMŠA v Mariánskom kostole

Dp. Daniel Markovič, kaplán

9:30 Program zboru BARTOLOMEJČATÁ

10:00 SLÁVNOSTNÁ SV. OMŠA

Mons. ThDr. Marián Bublinec, generálny vikár BB diecézy

spieva Boží ľud a zbor Bartolomejčatá

11:20 SPRIEVOD so sochou Panny Márie do Mariánskeho kostola

15:30 DETSKÉ ŠPORTOVÉ POPOLUDNIE na Mariánskom vršku

17:00 VEČERADLO k Panne Márii vo farskom kostole

18:00 SV. OMŠA vo farskom kostole

Dp. Daniel Markovič, kaplán

Spovedanie v sobotu od 17:00 do 22:00 na Mariánskom vršku.

**Počas púte bude zbierka na obnovu fasády
farského kostola sv. Bartolomeja v Prievidzi.**